

II.

Alle knapen, bij de dans,
Hebben me iets ontnomen.
De éene stal mijn gordellint,
Dat wij saam borduurden, kind,
Rood met gouden zoomen.

De ander nam mijn kralensnoer,
Dat met gele kralen.
De ander stal het bloempje blauw,
Dat ik plukte, nat van dauw,
Bij het zonnedal.

Eén alleen nam niets van mij,
Weet je wien 'k bedoel, kind?
Hij van wien mijn zwijgen praat,
Als mijn mond geen woordje laat,
Hij voor wien ik voel, kind!

Zuster, loop hem ijlings na!
Ga, je kunt niet dol.

't Water wiegt met blij geruisch
Hem in slaap, in 't kleine huis,
Bij den watermolen.

Ren maar voort en sta niet stil,
Waar de schapen weiden.
Toef niet op den heuvelkant,
Breng een bloem hem van die plant,
Snoer en gordel beiden.

Neem, ze zijn nog mooier wel
Dan die zijn me ontstolen.
Zeg hem niet dat ik ze zond,
Maar dat gij voor hem ze vindt,
Bij den watermolen.

Maar blijf niet te lang bij hem,
Want je zoudt hem lieven.
Weenen zouden we allebei,
Lijden zonder medelij,
Wreed elkander grieven.